

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 36, 2014

Nummer 36, 2014

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3144](#) 11-11-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3142](#) 11-11-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3158](#) 11-11-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3145](#) 11-11-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3147](#) 11-11-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3150](#) 11-11-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3149](#) 11-11-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3157](#) 11-11-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3148](#) 11-11-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3151](#) 11-11-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3140](#) 11-11-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3153](#) 11-11-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3146](#) 11-11-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3156](#) 11-11-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3154](#) 11-11-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3095](#) 04-11-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3106](#) 04-11-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3112](#) 04-11-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3094](#) 04-11-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3091](#) 04-11-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3113](#) 04-11-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3114](#) 04-11-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3093](#) 04-11-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3116](#) 04-11-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3107](#) 04-11-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3098](#) 04-11-2014

Annotatie

[Annotatie bij HR 14 oktober 2014, ECLI:NL:HR:2014:2962](#)

J. ten Voorde

RECHTSPRAAK

Het hof heeft zijn oordeel ontoereikend gemotiveerd, mede in aanmerking genomen dat het hof kennelijk heeft geoordeeld dat de gelegenheid voor verdachte om na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en om zich daarvan rekenschap te geven, zich in hoger beroep voordeed gedurende het tijdsbestek dat hij de televisie heeft afgekoppeld en weggedragen, hoewel het hof ook heeft vastgesteld dat de steken toegebracht na het wegbrengen van de televisie niet fataal waren.

Advocaat-generaal P.C. Vegter heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde straf en tot verwerping van het beroep voor het overige.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring van feit 1 voor zover inhoudende dat de verdachte met voorbedachte raad heeft gehandeld, ontoereikend is gemotiveerd.

Voor een bewezenverklaring van het bestanddeel ‘voorbedachte raad’ moet komen vast te staan dat de verdachte zich gedurende enige tijd heeft kunnen beraden op het te nemen of het genomen besluit en dat hij niet heeft gehandeld in een ogenblikkelijke gemoedsopwelling, zodat hij de gelegenheid heeft gehad na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven.

Bij de vraag of sprake is van voorbedachte raad gaat het bij uitstek om een weging en waardering van de omstandigheden van het concrete geval door de rechter, waarbij deze het gewicht moet bepalen van de aanwijzingen die voor of tegen het bewezen verklaren van voorbedachte raad pleiten. De vaststelling dat de verdachte voldoende tijd had om zich te beraden op het te nemen of het genomen besluit vormt weliswaar een belangrijke objectieve aanwijzing dat met voorbedachte raad is gehandeld, maar behoeft de rechter niet ervan te weerhouden aan contra-indicaties een zwaarder gewicht toe te kennen. Daarbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan de omstandigheid dat de besluitvorming en uitvoering in plotselinge hevige drift plaatsvinden, dat slechts sprake is van een korte tijdspanne tussen

besluit en uitvoering of dat de gelegenheid tot beraad eerst tijdens de uitvoering van het besluit ontstaat. Zo kunnen bepaalde omstandigheden (of een samenstel daarvan) de rechter uiteindelijk tot het oordeel brengen dat de verdachte in het gegeven geval niet met voorbedachte raad heeft gehandeld.

Mede met het oog op het strafverzwarende gevolg dat dit bestanddeel heeft, moeten aan de vaststelling dat de voor voorbedachte raad vereiste gelegenheid heeft bestaan, bepaaldelijk eisen worden gesteld en dient de rechter, in het bijzonder indien de voorbedachte raad niet rechtstreeks uit de bewijsmiddelen volgt, daaraan in zijn motivering van de bewezenverklaring nadere aandacht te geven.

De achtergrond van het vereiste dat de verdachte de gelegenheid heeft gehad na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven, is dat ingeval vaststaat dat de verdachte die gelegenheid heeft gehad, het redelijk is aan te nemen dat de verdachte gebruik heeft gemaakt van die gelegenheid en dus daadwerkelijk heeft nagedacht over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap heeft gegeven (vgl. het overleg en nadenken dat in de wetsgeschiedenis is geplaatst tegenover de ogenblikkelijke gemoedsopwelling). Dat de verdachte daadwerkelijk heeft nagedacht en zich rekenschap heeft gegeven leent zich immers moeilijk voor strafrechtelijk bewijs, zeker in het geval dat de verklaringen van de verdachte en/of eventuele getuigen geen inzicht geven in hetgeen voor en ten tijde van het begaan van het feit in de verdachte is omgegaan. Of in een dergelijk geval voorbedachte raad bewezen kan worden, hangt dan sterk af van de hierboven bedoelde gelegenheid en van de overige feitelijke omstandigheden van het geval zoals de aard van het feit, de omstandigheden waaronder het is begaan alsmede de gedragingen van de verdachte voor en tijdens het begaan van het feit. Daarbij verdient opmerking dat de enkele omstandigheid dat niet is komen vast te staan dat is gehandeld in een ogenblikkelijke gemoedsopwelling, niet toereikend is om daaraan de gevolgtrekking te verbinden dat sprake is van voorbedachte raad (vgl. HR 15 oktober 2013, ECLI:NL:HR:2013:963, NJ 2014/156).

Het hof heeft zijn oordeel, gelet op hetgeen hiervoor is vooropgesteld met betrekking tot mogelijke contra-indicaties, ontoereikend gemotiveerd, mede in aanmerking genomen dat het hof kennelijk heeft geoordeeld dat de gelegenheid voor de verdachte om na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en om zich daarvan rekenschap te geven, zich in het bijzonder voordeed gedurende het tijdsbestek dat hij de televisie heeft afgekoppeld en weggedragen, hoewel het hof ook heeft vastgesteld dat de steken toegebracht na het wegbrengen van de televisie niet fataal waren. Dat het hof in zijn overwegingen eerder heeft beschreven dat uit de sectiebevindingen volgt dat alle door de verdachte aan het slachtoffer toegebrachte letsels een bijdrage hebben geleverd aan het intreden van de dood,

doet aan die uiteindelijke vaststelling niet af.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 1 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Leeuwarden, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3145

Zaaknummer: 13/02642

Wetsartikelen: 289 Sr

RECHTSPRAAK

Gelet op hetgeen door de raadvrouw van de belanghebbende is aangevoerd, diende de rechtbank te motiveren waarom zij de onttrekking aan het verkeer van de in beslag genomen auto heeft uitgesproken zonder toepassing te geven aan artikel 33c lid 2 Sr. In zoverre is de bestreden beschikking niet toereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt dat de rechtbank heeft verzuimd te beslissen op een namens de belanghebbende gedaan verzoek om in geval van onttrekking aan het verkeer een geldelijke tegemoetkoming toe te kennen.

Gelet op hetgeen door de raadvrouw van de belanghebbende is aangevoerd als onder 2.2.1 weergegeven, diende de rechtbank te motiveren waarom zij de onttrekking aan het verkeer van de in beslag genomen auto heeft uitgesproken zonder toepassing te geven aan artikel 33c lid 2 Sr. In zoverre is de bestreden beschikking niet toereikend gemotiveerd.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Den Haag, opdat de zaak op de bestaande vordering opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3154

Zaaknummer: 13/06315

Wetsartikelen: 33c Sr

RECHTSPRAAK

Het hof had op grond van de beslissing van de Hoge Raad van 23 oktober 2012, ECLI:NL:HR:2012:BX6764 de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw moeten berechten en afdoen wat betreft het onder 1 tenlastegelegde. Het hof heeft de terugwijzingsopdracht van de Hoge Raad miskend.

Het middel klaagt dat het hof de door de Hoge Raad gegeven terugwijzingsopdracht heeft miskend.

Bij de beoordeling van het middel moet worden vooropgesteld dat de rechter naar wie de Hoge Raad na (partiële) vernietiging van een uitspraak de zaak heeft verwezen of teruggewezen, gebonden is aan de door de Hoge Raad gegeven beslissing (vgl. HR 27 februari 1996, *NJ* 1996/478). Dit brengt mee dat het hof – gelet op de omvang van het cassatieberoep tegen het onder 2.2 sub (i) vermelde arrest – op grond van de beslissing van de Hoge Raad de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw had moeten berechten en afdoen wat betreft het onder 1 tenlastegelegde. Door op de onder 2.2 sub iv weergegeven wijze te beslissen heeft het hof de terugwijzingsopdracht van de Hoge Raad miskend.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 2 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak wat betreft de strafoplegging ter zake van het onder 1 bewezenverklaarde op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3146

Zaaknummer: 13/01569

Wetsartikelen: 440 Sv

RECHTSPRAAK

Het hof heeft geoordeeld dat de bedoelde handelingen waren gericht op het verwezenlijken van de voorgestelde ontmoeting. Dit oordeel geeft niet blij van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk.

Advocaat-generaal T.N.B.M. Spronken heeft geconcludeerd tot vernietiging van het bestreden arrest en tot terugwijzing van de zaak naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch om de zaak opnieuw te berechten.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte heeft geoordeeld dat de verdachte enige handeling heeft ondernomen gericht op het verwezenlijken van een ontmoeting als bedoeld in artikel 248e Sr dan wel dat dit oordeel onbegrijpelijk is. Daartoe is betoogd dat het in artikel 248e Sr voorkomende begrip handeling gericht op het verwezenlijken van een ontmoeting ziet op een uitvoeringshandeling, gericht op het realiseren van een voorgestelde ontmoeting.

Voor strafbaarheid van 'grooming' is naast de in artikel 248e Sr genoemde overige vereisten onder meer vereist dat de verdachte 'een ontmoeting voorstelt', alsmede dat hij 'enige handeling onderneemt gericht op het verwezenlijken van die ontmoeting'. Alleen om deze vereisten gaat het in cassatie.

Het hof heeft zijn oordeel dat is voldaan aan deze vereisten gebaseerd op onder meer de volgende vaststellingen:

- (i) de verdachte heeft bij herhaling bij het slachtoffer aangedrongen op een ontmoeting en daartoe voorgesteld elkaar te ontmoeten in het bos, in het winkelcentrum en bij haar thuis, waarbij hij een concrete middag, avond dan wel een tijdstip heeft genoemd;
- (ii) de verdachte heeft er bij het slachtoffer herhaaldelijk op aangedrongen dat de ontmoetingen snel zouden plaatsvinden en hij heeft haar onder druk gezet; en
- (iii) de verdachte heeft het slachtoffer in het kader van het concretiseren van een afspraak zijn telefoonnummer gegeven.

Het hof heeft geoordeeld dat de onder (ii) en (iii) bedoelde handelingen waren gericht op het

verwezenlijken van de voorgestelde ontmoeting zoals bedoeld onder (i). Dit oordeel geeft niet
blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk.

Het middel faalt.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de
cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde
gevangenisstraf van vijftien maanden, waarvan zeven maanden voorwaardelijk met een
proeftijd van twee jaren.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de
opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze veertien maanden en twee
weken, waarvan zeven maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren beloopt en
verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3140

Zaaknummer: 13/01999

Wetsartikelen: 248e Sr

RECHTSPRAAK

Bij het uitreiken van de dagvaarding is de termijn als bedoeld in artikel 413 lid 1 Sv niet in acht genomen. Nu uit geen stukken blijkt dat de verkorting van de termijn heeft plaatsgevonden met toestemming van verdachte, had het hof het onderzoek ter terechtzitting dienen te schorsen. Het hof heeft het onderzoek ter terechtzitting echter voortgezet, nadat verstek tegen de niet-verschenen verdachte was verleend. Dit verzuim strijdt zozeer met een behoorlijke procesorde dat het nietigheid van het onderzoek en de naar aanleiding daarvan gegeven uitspraak oplevert.

Het middel klaagt dat het hof het verzoek van de raadsman van de verdachte tot aanhouding van de behandeling van de zaak ten onrechte althans onvoldoende met redenen omkleed heeft afgewezen.

Volgens de akte van uitreiking – gehecht aan het dubbel van de dagvaarding van de verdachte om op de terechtzitting van het hof van 3 oktober 2013 terecht te staan – is deze op 26 september 2013 uitgereikt op de wijze zoals is voorgeschreven in artikel 588 lid 3 onder c Sv. De in artikel 413 lid 1 eerste volzin Sv voorgeschreven termijn van tien dagen is dus niet in acht genomen.

Nu de stukken van het geding niets inhouden waaruit zou kunnen volgen dat de verkorting van de termijn heeft plaatsgevonden met toestemming van de verdachte en blijkens het proces-verbaal van de terechtzitting de verdachte daar niet is verschenen, had het hof het onderzoek ter terechtzitting op grond van artikel 413 Sv in samenhang met artikel 265 lid 3 Sv dienen te schorsen. Het hof heeft het onderzoek ter terechtzitting echter voortgezet nadat verstek tegen de niet-verschenen verdachte was verleend.

Dit verzuim strijdt zozeer met een behoorlijke procesorde dat het nietigheid van het onderzoek en de naar aanleiding daarvan gegeven uitspraak oplevert.

Het middel is dus terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3156

Zaaknummer: 13/05729

Wetsartikelen: 413 Sv

RECHTSPRAAK

Uitgaande van de kennelijke uitleg van het hof van de tenlastelegging en gelet op de door het hof vastgestelde feiten en omstandigheden, is zijn oordeel dat verdachte openlijk in vereniging geweld heeft gepleegd tegen de in de bewezenverklaring bij naam genoemde personen niet onbegrijpelijk en is het toereikend gemotiveerd. Het oordeel dat het bewezenverklaarde openlijk in vereniging geweld plegen in een zodanig nauw verband staat met de door X aan zijn auto geleden schade dat deze schade rechtstreeks aan hem is toegebracht, geeft evenmin blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk. Het hof heeft ten onrechte beslist dat de schade aan Politie Amsterdam-Amstelland vergoed moet worden en eveneens ten onrechte ter zake daarvan aan verdachte een schadevergoedingsmaatregel opgelegd, nu het voegingsformulier niet inhoudt dat de politie vergoeding vordert van de door het hof in hoger beroep toegewezen kosten.

Het middel klaagt onder meer dat de bewezenverklaring onder 2 ontoereikend, althans onbegrijpelijk is gemotiveerd, voor zover is bewezenverklaard dat de verdachte openlijk in vereniging geweld heeft gepleegd door verfbommen te gooien tegen de in de bewezenverklaring bij naam genoemde personen.

Uitgaande van de in 3.2 weergegeven uitleg van de tenlastelegging en gelet op de door het hof vastgestelde feiten en omstandigheden, is zijn oordeel dat de verdachte openlijk in vereniging geweld heeft gepleegd tegen de in de bewezenverklaring bij naam genoemde personen, door – onder meer – verfbommen te gooien, niet onbegrijpelijk en is het toereikend gemotiveerd. Voor zover het middel hierover klaagt, is het tevergeefs voorgesteld.

Het middel klaagt onder meer over het in de beslissing van het hof besloten liggende oordeel dat de benadeelde partij [benadeelde partij] ontvankelijk is in zijn vordering tot vergoeding

van de door hem geleden schade. Daartoe is aangevoerd dat die schade niet een rechtstreeks gevolg is van de ten laste van de verdachte bewezen verklaarde feiten.

Het hof heeft klaarblijkelijk op grond van de uit de bewijsmiddelen blijkende gedragingen van de verdachte en haar mededaders – welke erop neerkomen dat zij deel uitmaakten van een groep personen in gezichts- en/of lichaamsverhullende kleding die geweld heeft gepleegd door vanuit percelen gelegen aan de Henrick de Keijserstraat en de Rustenburgerstraat verfbommen te gooien naar zich op straat bevindende personen en voorwerpen – geoordeeld dat de door [benadeelde partij] geleden schade aan zijn auto in zodanig nauw verband staat met het bewezenverklaarde (openlijk) in vereniging geweld plegen, dat die schade door deze geweldpleging rechtstreeks aan hem is toegebracht als bedoeld in artikel 51a Sv en artikel 361 lid 2 onder b (oud) Sv. Dit oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is evenmin onbegrijpelijk. Het middel is in zoverre tevergeefs voorgesteld.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte aan de benadeelde partij Politie Amsterdam-Amstelland een bedrag van € 3.779 heeft toegewezen ter zake van schade bestaande in kosten voor het reinigen van kleding van de mobiele eenheid.

Bij de aan de Hoge Raad toegezonden stukken bevindt zich een 'Voegingsformulier benadeelde partij in het strafproces' op naam van Regiopolitie Amsterdam-Amstelland. Dit formulier houdt niet in dat de benadeelde partij vergoeding vordert van kosten gemaakt voor het reinigen van ME-kleding en overtrekken van ME-schilden. Het hof heeft dus ten onrechte beslist dat die schade vergoed moet worden en eveneens ten onrechte ter zake daarvan aan de verdachte een schadevergoedingsmaatregel opgelegd. Voor zover het middel daarover klaagt is het terecht voorgesteld. De Hoge Raad zal zelf de zaak om doelmatigheidsredenen afdoen.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Voorts doet de Hoge Raad uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Gelet op de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van drie dagen en de mate waarin de redelijke termijn is overschreden, is er geen aanleiding om aan het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden enig rechtsgevolg te verbinden en zal de Hoge Raad met dat oordeel volstaan.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, voor zover het hof heeft beslist dat de verdachte aan de benadeelde partij Regiopolitie Amsterdam-Amstelland een bedrag van € 3.779 moet betalen als vergoeding voor materiële schade en verklaart de benadeelde partij in zoverre niet-ontvankelijk in haar vordering, vernietigt de bestreden uitspraak voorts voor zover aan de verdachte de verplichting is opgelegd om aan de staat ten behoeve van de

Regiopolitie Amsterdam-Amstelland een bedrag van € 3.779 te betalen bij gebreke van betaling en verhaal te vervangen door 48 dagen hechtenis en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3148

Zaaknummer: 12/03341

Wetsartikelen: 141 Sr, 51a Sv en 361 Sv

RECHTSPRAAK

Blijkens de overweging van het hof heeft het hof opzet van verdachte op het overlijden van slachtoffer in de vorm van voorwaardelijk opzet bewezen geacht. Gelet op de gebezigde bewijsvoering en in het licht van hetgeen namens verdachte is aangevoerd behoeft dat oordeel evenwel nadere motivering. Het hof heeft t.a.v. de onder 1A en 1B bewezenverklaarde feiten toepassing gegeven aan artikel 55 Sr. Dat brengt mee dat, nu o.g.v. hetgeen hiervoor is overwogen de beslissingen van het hof ter zake van het onder 1A tenlastegelegde feit in cassatie geen stand houden, ook de beslissingen van het hof t.a.v. het onder 1B tenlastegelegde feit niet in stand kunnen blijven. Het staat het hof niet vrij bij het bepalen van de straf omstandigheden te betrekken die in eerste aanleg niet aan de orde zijn geweest. Dit brengt mee dat het hof ten onrechte heeft overwogen en beslist dat bij het bepalen van de straf voor de feiten 2 en 3 ten gunste en ten laste van verdachte rekening moet worden gehouden met diverse omstandigheden.

Het middel richt zich tegen de motivering van de bewezenverklaring van het (voorwaardelijk) opzet op de dood van [slachtoffer 2].

Blijkens hetgeen het hof heeft overwogen, heeft het hof opzet van de verdachte op het overlijden van [slachtoffer 2] in de vorm van voorwaardelijk opzet bewezen geacht. Gelet op de gebezigde bewijsvoering en in het licht van hetgeen namens de verdachte is aangevoerd behoeft dat oordeel evenwel nadere motivering.

Blijkens zijn nadere bewijsoverweging heeft het hof zijn oordeel dat de verdachte bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat [slachtoffer 2] tijdens de vlucht door de auto zou worden aangereden, gegrond op zijn vaststelling dat de verdachte heeft gezien dat de poort door [slachtoffer 2] werd gesloten. Daarbij heeft het hof in aanmerking genomen dat er nog

maar een smalle en kleiner wordende opening was aan de zijde van de poort waar [slachtoffer 2] zich bevond en dat de verdachte niet heeft afgeremd of is uitgeweken. Een en ander vormt evenwel, in het licht van het gevoerde verweer dat samengevat inhoudt dat de verdachte pas een fractie van een seconde voor de botsing met het hek [slachtoffer 2] heeft waargenomen, onvoldoende grond voor het oordeel dat de verdachte met voorwaardelijk opzet heeft gehandeld. Hetgeen het hof dienaangaande voorts nog heeft overwogen maakt dat niet anders. Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat de gebezigde bewijsmiddelen elementen bevatten die de lezing van de verdachte ondersteunen, zoals dat de verdachte slechts zo'n tien meter voor de poort heeft waargenomen dat deze langzaam dichtging, terwijl hij met aanmerkelijke snelheid reed.

Het middel slaagt.

Het middel klaagt met betrekking tot het onder 1B bewezenverklaarde feit dat het oordeel van het hof dat sprake is van schuld in de zin van roekeloosheid, onbegrijpelijk is.

Het hof heeft ten aanzien van de onder 1A en 1B bewezenverklaarde feiten toepassing gegeven aan artikel 55 Sr. Dat brengt mee dat, nu op grond van hetgeen hiervoor is overwogen de beslissingen van het hof ter zake van het onder 1A tenlastegelegde feit in cassatie geen stand houden, ook de beslissingen van het hof ten aanzien van het onder 1B tenlastegelegde feit niet in stand kunnen blijven. Het middel kan daarom buiten bespreking blijven.

Het middel klaagt dat het hof in strijd heeft gehandeld met artikel 423 lid 4 Sv, omdat het hof bij het bepalen van de straf voor de feiten 2 en 3 omstandigheden heeft betrokken die in eerste aanleg niet aan de orde zijn gekomen.

Artikel 423 lid 4 Sv luidt: 'Indien bij samenloop van meerdere feiten ééne hoofdstraf is uitgesproken en het hoger beroep slechts ingesteld is ten aanzien van een of meer dier feiten, wordt, in geval van vernietiging ten aanzien van de straf, bij het arrest de straf voor het andere feit of de andere feiten bepaald.'

Indien bij samenloop van feiten niet tegen het vonnis in zijn geheel maar slechts tegen een of meer van die feiten hoger beroep is ingesteld, zal het hof – in geval van vernietiging ten aanzien van de sanctieoplegging – op de voet van artikel 423 lid 4 Sv voor de niet aan zijn oordeel onderworpen feiten de sanctie moeten 'bepalen'. Dit betekent dat het hof moet beslissen welk gedeelte van de hoofdstraf en/of bijkomende straf(fen) en/of maatregel(en) geacht moet(en) worden door de eerste rechter te zijn opgelegd ter zake van het feit dat of de feiten die niet aan het oordeel van het hof is/zijn onderworpen. Het staat het hof niet vrij daarbij omstandigheden te betrekken die in eerste aanleg niet aan de orde zijn geweest. (Vgl. HR 2 februari 2010, ECLI:NL:HR:2010:BK3202, r.o. 2.6.)

Het voorgaande brengt mee dat het hof ten onrechte heeft overwogen en beslist dat bij het bepalen van de straf voor de feiten 2 en 3 ten gunste en ten laste van de verdachte rekening moet worden gehouden met diverse onder 4.3.3 weergegeven omstandigheden.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3149

Zaaknummer: 12/04897

Wetsartikelen: 6 WvW, 175 WvW, 423 Sv en 55 Sr

RECHTSPRAAK

Uitgaande van de kennelijke uitleg van het hof van de tenlastelegging en gelet op de door het hof vastgestelde feiten en omstandigheden, is zijn oordeel dat verdachte openlijk in vereniging geweld heeft gepleegd tegen de in de bewezenverklaring bij naam genoemde personen niet onbegrijpelijk en is het toereikend gemotiveerd. Het oordeel dat het bewezenverklaarde openlijk in vereniging geweld plegen in een zodanig nauw verband staat met de door X aan zijn auto geleden schade dat deze schade rechtstreeks aan hem is toegebracht, geeft evenmin blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk. Het hof heeft ten onrechte beslist dat de schade aan Politie Amsterdam-Amstelland vergoed moet worden en eveneens ten onrechte ter zake daarvan aan verdachte een schadevergoedingsmaatregel opgelegd, nu het voegingsformulier niet inhoudt dat de politie vergoeding vordert van de door het hof in hoger beroep toegewezen kosten.

Het middel klaagt onder meer dat de bewezenverklaring onder 2 ontoereikend, althans onbegrijpelijk is gemotiveerd, voor zover is bewezenverklaard dat de verdachte openlijk in vereniging geweld heeft gepleegd door verfbommen te gooien tegen de in de bewezenverklaring bij naam genoemde personen.

Uitgaande van de in 3.2 weergegeven uitleg van de tenlastelegging en gelet op de door het hof vastgestelde feiten en omstandigheden, is zijn oordeel dat de verdachte openlijk in vereniging geweld heeft gepleegd tegen de in de bewezenverklaring bij naam genoemde personen, door – onder meer – verfbommen te gooien, niet onbegrijpelijk en is het toereikend gemotiveerd. Voor zover het middel hierover klaagt, is het tevergeefs voorgesteld.

Het middel klaagt onder meer over het in de beslissing van het hof besloten liggende oordeel dat de benadeelde partij [benadeelde partij] ontvankelijk is in zijn vordering tot vergoeding

van de door hem geleden schade. Daartoe is aangevoerd dat die schade niet een rechtstreeks gevolg is van de ten laste van de verdachte bewezen verklaarde feiten.

Het hof heeft klaarblijkelijk op grond van de uit de bewijsmiddelen blijken gedragingen van de verdachte en haar mededaders – welke erop neerkomen dat zij deel uitmaakten van een groep personen in gezichts- en/of lichaamsverhullende kleding die geweld heeft gepleegd door vanuit percelen gelegen aan de Henrick de Keijserstraat en de Rustenburgerstraat verfbommen te gooien naar zich op straat bevindende personen en voorwerpen – geoordeeld dat de door [benadeelde partij] geleden schade aan zijn auto in zodanig nauw verband staat met het bewezenverklaarde (openlijk) in vereniging geweld plegen, dat die schade door deze geweldpleging rechtstreeks aan hem is toegebracht als bedoeld in artikel 51a Sv en artikel 361 lid 2 onder b (oud) Sv. Dit oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is evenmin onbegrijpelijk. Het middel is in zoverre tevergeefs voorgesteld.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte aan de benadeelde partij Politie Amsterdam-Amstelland een bedrag van € 3.779 heeft toegewezen ter zake van schade bestaande in kosten voor het reinigen van kleding van de mobiele eenheid.

Bij de aan de Hoge Raad toegezonden stukken bevindt zich een 'Voegingsformulier benadeelde partij in het strafproces' op naam van Regiopolitie Amsterdam-Amstelland. Dit formulier houdt niet in dat de benadeelde partij vergoeding vordert van kosten gemaakt voor het reinigen van ME-kleding en overtrekken van ME-schilden. Het hof heeft dus ten onrechte beslist dat die schade vergoed moet worden en eveneens ten onrechte ter zake daarvan aan de verdachte een schadevergoedingsmaatregel opgelegd. Voor zover het middel daarover klaagt is het terecht voorgesteld. De Hoge Raad zal zelf de zaak om doelmatigheidsredenen afdoen.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Voorts doet de Hoge Raad uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Gelet op de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van drie dagen en de mate waarin de redelijke termijn is overschreden, is er geen aanleiding om aan het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden enig rechtsgevolg te verbinden en zal de Hoge Raad met dat oordeel volstaan.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, voor zover het hof heeft beslist dat de verdachte aan de benadeelde partij Regiopolitie Amsterdam-Amstelland een bedrag van € 3.779 moet betalen als vergoeding voor materiële schade en verklaart de benadeelde partij in zoverre niet-ontvankelijk in haar vordering, vernietigt de bestreden uitspraak voorts voor zover aan de verdachte de verplichting is opgelegd om aan de staat ten behoeve van de

Regiopolitie Amsterdam-Amstelland een bedrag van € 3.779 te betalen bij gebreke van betaling en verhaal te vervangen door 48 dagen hechtenis en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3158

Zaaknummer: 12/03339

Wetsartikelen: 141 Sr, 51f Sv en 361 Sv

RECHTSPRAAK

Gelet op de door het hof vastgestelde feiten en omstandigheden heeft het hof zonder blijk te geven van een onjuiste rechtsopvatting en toereikend gemotiveerd tot uitdrukking gebracht dat verdachte met voorbedachte raad heeft gehandeld.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring, voor zover inhoudende dat de verdachte met voorbedachte raad heeft gehandeld, ontoereikend is gemotiveerd.

Voor een bewezenverklaring van het bestanddeel ‘voorbedachte raad’ moet komen vast te staan dat de verdachte zich gedurende enige tijd heeft kunnen beraden op het te nemen of het genomen besluit en dat hij niet heeft gehandeld in een ogenblikkelijke gemoedsopwelling, zodat hij de gelegenheid heeft gehad na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven.

Bij de vraag of sprake is van voorbedachte raad gaat het bij uitstek om een weging en waardering van de omstandigheden van het concrete geval door de rechter, waarbij deze het gewicht moet bepalen van de aanwijzingen die voor of tegen het bewezen verklaren van voorbedachte raad pleiten. De vaststelling dat de verdachte voldoende tijd had om zich te beraden op het te nemen of het genomen besluit vormt weliswaar een belangrijke objectieve aanwijzing dat met voorbedachte raad is gehandeld, maar behoeft de rechter niet ervan te weerhouden aan contra-indicaties een zwaarder gewicht toe te kennen. Daarbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan de omstandigheid dat de besluitvorming en uitvoering in plotselinge hevige drift plaatsvinden, dat slechts sprake is van een korte tijdsperiode tussen besluit en uitvoering of dat de gelegenheid tot beraad eerst tijdens de uitvoering van het besluit ontstaat. Zo kunnen bepaalde omstandigheden (of een samenstel daarvan) de rechter uiteindelijk tot het oordeel brengen dat de verdachte in het gegeven geval niet met voorbedachte raad heeft gehandeld.

Mede met het oog op het strafverzwarende gevolg dat dit bestanddeel heeft, moeten aan de vaststelling dat de voor voorbedachte raad vereiste gelegenheid heeft bestaan, bepaaldelijk eisen worden gesteld en dient de rechter, in het bijzonder indien de voorbedachte raad niet rechtstreeks uit de bewijsmiddelen volgt, daaraan in zijn motivering van de

bewezenverklaring nadere aandacht te geven.

De achtergrond van het vereiste dat de verdachte de gelegenheid heeft gehad na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven, is dat ingeval vaststaat dat de verdachte die gelegenheid heeft gehad, het redelijk is aan te nemen dat de verdachte gebruik heeft gemaakt van die gelegenheid en dus daadwerkelijk heeft nagedacht over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap heeft gegeven (vgl. het overleg en nadenken dat in de wetsgeschiedenis is geplaatst tegenover de ogenblikkelijke gemoedsopwelling). Dat de verdachte daadwerkelijk heeft nagedacht en zich rekenschap heeft gegeven leent zich immers moeilijk voor strafrechtelijk bewijs, zeker in het geval dat de verklaringen van de verdachte en/of eventuele getuigen geen inzicht geven in hetgeen voor en ten tijde van het begaan van het feit in de verdachte is omgegaan. Of in een dergelijk geval voorbedachte raad bewezen kan worden, hangt dan sterk af van de hierboven bedoelde gelegenheid en van de overige feitelijke omstandigheden van het geval zoals de aard van het feit, de omstandigheden waaronder het is begaan alsmede de gedragingen van de verdachte voor en tijdens het begaan van het feit. Daarbij verdient opmerking dat de enkele omstandigheid dat niet is komen vast te staan dat is gehandeld in een ogenblikkelijke gemoedsopwelling, niet toereikend is om daaraan de gevolgtrekking te verbinden dat sprake is van voorbedachte raad (vgl. HR 15 oktober 2013, ECLI:NL:HR:2013:963, *NJ* 2014/156).

Blijkens de bewijsvoering heeft het hof onder meer vastgesteld dat de verdachte:

- in het bezit van een rugzak met daarin twee scherpe messen en reservekleding uit Kootwijkerbroek is vertrokken;
- ruim een uur later vermomd en zogenaamd als enquêtrice bij [slachtoffer] heeft aangebeld;
- tijdens de daaropvolgende worsteling uit de rugzak een in een krant gewikkeld mes heeft gepakt en daarmee [slachtoffer] heeft gesneden en gestoken; en
- zich vervolgens heeft omgekleed en haar met bloed besmeurde broek en het door haar gebruikte mes in haar rugzak heeft gedaan en een deken over het bloed in de hal heeft gelegd.

Gelet hierop heeft het hof zonder blijk te geven van een onjuiste rechtsopvatting en toereikend gemotiveerd tot uitdrukking gebracht dat de verdachte met voorbedachte raad heeft gehandeld.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwierpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3147

Zaaknummer: 13/04563

Wetsartikelen: 289 Sr

RECHTSPRAAK

Bij de beslissing op een verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak dient de rechter een afweging te maken tussen alle daarbij betrokken belangen. Gelet op hetgeen in onderhavige zaak is vooropgesteld en in aanmerking genomen hetgeen door de raadsman aan zijn verzoek tot aanhouding ten grondslag is gelegd, kunnen de door het Hof genoemde gronden de afwijzing van het verzoek dragen.

Het middel klaagt over de afwijzing door het Hof van het verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak.

Bij de beslissing op een verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak dient de rechter een afweging te maken tussen alle daarbij betrokken belangen, waaronder het belang van de verdachte bij het kunnen uitoefenen van zijn aanwezigheidsrecht, het belang dat niet alleen de verdachte maar ook de samenleving heeft bij een doeltreffende en spoedige berechting en het belang van een goede organisatie van de rechtspleging (vgl. HR 26 januari 1999, ECLI:NL:HR:1999:ZD1314, NJ 1999/294).

Gelet op hetgeen hiervoor is vooropgesteld en in aanmerking genomen hetgeen door de raadsman aan zijn verzoek tot aanhouding ten grondslag is gelegd, kunnen de door het Hof genoemde gronden de afwijzing van het verzoek dragen.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3153

Zaaknummer: 13/04798

Wetsartikelen: 278 Sv

RECHTSPRAAK

Uitgaande van de kennelijke uitleg van het hof van de tenlastelegging en gelet op de door het hof vastgestelde feiten en omstandigheden, is zijn oordeel dat verdachte openlijk in vereniging geweld heeft gepleegd tegen de in de bewezenverklaring bij naam genoemde personen niet onbegrijpelijk en is het toereikend gemotiveerd. Het oordeel dat het bewezenverklaarde openlijk in vereniging geweld plegen in een zodanig nauw verband staat met de door X aan zijn auto geleden schade dat deze schade rechtstreeks aan hem is toegebracht, geeft evenmin blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk. Het hof heeft ten onrechte beslist dat de schade aan Politie Amsterdam-Amstelland vergoed moet worden en eveneens ten onrechte ter zake daarvan aan verdachte een schadevergoedingsmaatregel opgelegd, nu het voegingsformulier niet inhoudt dat de politie vergoeding vordert van de door het hof in hoger beroep toegewezen kosten.

Het middel klaagt onder meer dat de bewezenverklaring onder 2 ontoereikend, althans onbegrijpelijk is gemotiveerd, voor zover is bewezenverklaard dat de verdachte openlijk in vereniging geweld heeft gepleegd door verfbommen te gooien tegen de in de bewezenverklaring bij naam genoemde personen.

Uitgaande van de in 3.2 weergegeven uitleg van de tenlastelegging en gelet op de door het hof vastgestelde feiten en omstandigheden, is zijn oordeel dat de verdachte openlijk in vereniging geweld heeft gepleegd tegen de in de bewezenverklaring bij naam genoemde personen, door – onder meer – verfbommen te gooien, niet onbegrijpelijk en is het toereikend gemotiveerd. Voor zover het middel hierover klaagt, is het tevergeefs voorgesteld.

Het middel klaagt onder meer over het in de beslissing van het hof besloten liggende oordeel dat de benadeelde partij [benadeelde partij] ontvankelijk is in zijn vordering tot vergoeding

van de door hem geleden schade. Daartoe is aangevoerd dat die schade niet een rechtstreeks gevolg is van de ten laste van de verdachte bewezen verklaarde feiten.

Het hof heeft klaarblijkelijk op grond van de uit de bewijsmiddelen blijken gedragingen van de verdachte en haar mededaders – welke erop neerkomen dat zij deel uitmaakten van een groep personen in gezichts- en/of lichaamsverhullende kleding die geweld heeft gepleegd door vanuit percelen gelegen aan de Henrick de Keijserstraat en de Rustenburgerstraat verfbommen te gooien naar zich op straat bevindende personen en voorwerpen – geoordeeld dat de door [benadeelde partij] geleden schade aan zijn auto in zodanig nauw verband staat met het bewezenverklaarde (openlijk) in vereniging geweld plegen, dat die schade door deze geweldpleging rechtstreeks aan hem is toegebracht als bedoeld in artikel 51a Sv en artikel 361 lid 2 onder b (oud) Sv. Dit oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is evenmin onbegrijpelijk. Het middel is in zoverre tevergeefs voorgesteld.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte aan de benadeelde partij Politie Amsterdam-Amstelland een bedrag van € 3.779 heeft toegewezen ter zake van schade bestaande in kosten voor het reinigen van kleding van de mobiele eenheid.

Bij de aan de Hoge Raad toegezonden stukken bevindt zich een 'Voegingsformulier benadeelde partij in het strafproces' op naam van Regiopolitie Amsterdam-Amstelland. Dit formulier houdt niet in dat de benadeelde partij vergoeding vordert van kosten gemaakt voor het reinigen van ME-kleding en overtrekken van ME-schilden. Het hof heeft dus ten onrechte beslist dat die schade vergoed moet worden en eveneens ten onrechte ter zake daarvan aan de verdachte een schadevergoedingsmaatregel opgelegd. Voor zover het middel daarover klaagt is het terecht voorgesteld. De Hoge Raad zal zelf de zaak om doelmatigheidsredenen afdoen.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Voorts doet de Hoge Raad uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Gelet op de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van drie dagen en de mate waarin de redelijke termijn is overschreden, is er geen aanleiding om aan het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden enig rechtsgevolg te verbinden en zal de Hoge Raad met dat oordeel volstaan.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, voor zover het hof heeft beslist dat de verdachte aan de benadeelde partij Regiopolitie Amsterdam-Amstelland een bedrag van € 3.779 moet betalen als vergoeding voor materiële schade en verklaart de benadeelde partij in zoverre niet-ontvankelijk in haar vordering, vernietigt de bestreden uitspraak voorts voor zover aan de verdachte de verplichting is opgelegd om aan de staat ten behoeve van de

Regiopolitie Amsterdam-Amstelland een bedrag van € 3.779 te betalen bij gebreke van betaling en verhaal te vervangen door 48 dagen hechtenis en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3157

Zaaknummer: 12/03337

Wetsartikelen: 141 Sr, 51a Sv en 361 Sv

RECHTSPRAAK

Aangezien uit de door het hof gebezigde bewijsmiddelen niet zonder meer kan worden afgeleid dat de verdachte ten tijde van het voorhanden krijgen van de personenauto wist dat het een door diefstal, in elk geval een door misdrijf verkregen goed betrof, zoals is bewezenverklaard, is de bestreden uitspraak niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel klaagt over de motivering van de bewezenverklaring onder 2.

Aangezien uit de door het hof gebezigde bewijsmiddelen niet zonder meer kan worden afgeleid dat de verdachte ten tijde van het voorhanden krijgen van de personenauto wist dat het een door diefstal, in elk geval een door misdrijf verkregen goed betrof, zoals is bewezenverklaard, is de bestreden uitspraak niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 2 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3150

Zaaknummer: 13/03459

Wetsartikelen: 416 Sr

RECHTSPRAAK

Het hof heeft in strijd met artikel 360 lid 1 Sv nagelaten het gebruik van een proces-verbaal van de politie – houdende een weergave van aan de politie verstrekte informatie door een onbekend gebleven persoon – nader te motiveren. Dit leidt ingevolge artikel 360 lid 4 Sv tot nietigheid.

Het middel klaagt dat het hof voor het bewijs gebruik heeft gemaakt van een schriftelijk bescheid houdende een verklaring van een persoon wiens identiteit niet blijkt, zonder dat gebruik naar de eis der wet te motiveren.

Ingevolge het ook in hoger beroep toepasselijke artikel 360 lid 1 en 4 Sv behoort de rechter het gebruik voor het bewijs van een schriftelijk bescheid houdende de verklaring van een persoon wiens identiteit niet blijkt, als bedoeld in artikel 344a lid 3 Sv, op straffe van nietigheid nader te motiveren. Dit betekent dat de rechter zal moeten aangeven dat aan de eisen van artikel 344a lid 3 Sv is voldaan, terwijl hij tevens blijk ervan dient te geven zelfstandig de betrouwbaarheid van de anonieme verklaring te hebben onderzocht (vgl. HR 11 mei 1999, ECLI:NL:HR:1999:ZD1460, NJ 1999/526).

Het hof heeft tot het bewijs gebezigd een proces-verbaal van de politie (bewijsmiddel 4) houdende de weergave van aan de politie verstrekte informatie door een onbekend gebleven persoon. Dit proces-verbaal moet worden aangemerkt als een schriftelijk bescheid als bedoeld in artikel 344a lid 3 Sv. Het hof heeft in strijd met artikel 360 lid 1 Sv nagelaten het gebruik van dit bewijsmiddel nader te motiveren. Dit leidt ingevolge artikel 360 lid 4 Sv tot nietigheid.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3151

Zaaknummer: 13/02376

Wetsartikelen: 360 Sv

RECHTSPRAAK

De rechtbank, die zich niet heeft uitgelaten over de vraag of het belang van strafvordering het voortduren van het beslag vordert, heeft blijkens haar overwegingen haar beslissing ontoereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt dat de rechtbank bij haar beslissing een onjuiste maatstaf heeft toegepast, althans haar beslissing ontoereikend heeft gemotiveerd.

Voor de beoordeling van het middel is het volgende van belang.

In geval van een beklag van de beslagene tegen een op de voet van artikel 94 Sv gelegd beslag dient de rechter a. te beoordelen of het belang van strafvordering het voortduren van het beslag vordert, en zo neen, b. de teruggave van het inbeslaggenomen voorwerp te gelasten aan de beslagene, tenzij een ander redelijkerwijs als rechthebbende ten aanzien van dat voorwerp moet worden beschouwd. In dit laatste geval moet het klaagschrift van de beslagene ongegrond worden verklaard en kan, mits de hiervoor bedoelde ander zelf een klaagschrift heeft ingediend, de teruggave aan die rechthebbende worden gelast.

Indien het belang van strafvordering het voortduren van het beslag niet meer vordert en een derde op de voet van artikel 552a Sv een klaagschrift heeft ingediend strekkende tot teruggave, dient de rechter te beoordelen of de klager die stelt rechthebbende te zijn, inderdaad redelijkerwijs als rechthebbende op het inbeslaggenomene kan worden aangemerkt. (Vgl. HR 28 september 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL2823, *NJ* 2010/654.)

Door te overwegen als onder 2.2 is weergegeven heeft de rechtbank, die zich niet heeft uitgelaten over de vraag of het belang van strafvordering het voortduren van het beslag vordert, haar beslissing ontoereikend gemotiveerd.

Het middel is derhalve terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Oost-Brabant, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3116

Zaaknummer: 14/00724

Wetsartikelen: 94 Sv

RECHTSPRAAK

De vijfjaarstermijn uit Richtlijn 2008/115/EG vangt aan op het moment waarop de vreemdeling Nederland daadwerkelijk heeft verlaten en niet op het moment van de ongewenstverklaring. Voor zover een ongewenstverklaring die is opgelegd vóór de inwerkingtreding van de Terugkeerrichtlijn of het verstrijken van de uiterste implementatiedatum moet worden gelijkgesteld aan een inreisverbod als bedoeld in artikel 3 onder 6 van de richtlijn, is ook die ongewenstverklaring vanaf het verstrijken van die datum in beginsel gebonden aan de maximale duur van vijf jaar als bedoeld in artikel 11 lid 2 van de richtlijn, die wordt berekend met ingang van de datum waarop de vreemdeling Nederland daadwerkelijk heeft verlaten.

Advocaat-generaal T.N.B.M. Spronken heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot zodanige op artikel 440 Sv gebaseerde beslissing als de Hoge Raad gepast zal voorkomen.

In zijn arrest van 21 mei 2013, ECLI:NL:HR:2013:BZ3928, NJ 2014/218 heeft de Hoge Raad met betrekking tot de in die zaak aan de orde zijnde Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (*PbEG* L 348/98; hierna: de Terugkeerrichtlijn) het volgende overwogen:

‘3.3. Voor zover het middel berust op de opvatting dat de inwerkingtreding van de terugkeerrichtlijn of het verstrijken van de uiterste datum waarop de lidstaten voor implementatie van de richtlijn benodigde wettelijke bepalingen in werking dienden te laten treden, meebrengt dat een voordien uitgevaardigde ongewenstverklaring thans op enigerlei wijze gebonden moet worden geacht aan een bepaalde duur als bedoeld in art. 11, tweede lid, van de richtlijn met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod, kan het evenmin tot cassatie leiden. Ook als zou moeten worden aangenomen dat die opvatting juist is, zou,

aansluitend aan hetgeen in art. 66a, vierde lid, Vreemdelingenwet 2000 is bepaald ten aanzien van een inreisverbod, moeten worden aangenomen dat die duur wordt berekend met ingang van de datum waarop de vreemdeling Nederland daadwerkelijk heeft verlaten. De stukken waarvan de Hoge Raad kennisneemt, houden niet in dat die datum is verstreken.'

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn uitspraak van 19 september 2013 (C-297/12) in de zaken *Filev* en *Osmani* met betrekking tot die richtlijn voor recht verklaard:

‘(...)

2) Artikel 11, lid 2, van richtlijn 2008/115 moet aldus worden uitgelegd dat het eraan in de weg staat dat een inbreuk op een verbod om het grondgebied van een lidstaat binnen te komen en aldaar te verblijven, welk verbod is opgelegd meer dan vijf jaar vóór ofwel de datum waarop de betrokken onderdaan van een derde land opnieuw die lidstaat is binnengekomen, ofwel de datum waarop de nationale regeling tot omzetting van deze richtlijn in werking is getreden, tot een strafrechtelijke sanctie leidt, tenzij deze onderdaan een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.

3) Richtlijn 2008/115 moet aldus worden uitgelegd dat deze eraan in de weg staat dat een lidstaat bepaalt dat een uitzettings- of verwijderingsmaatregel die minstens vijf jaar voorafgaat aan het tijdvak tussen de datum waarop deze richtlijn had moeten zijn omgezet en de datum waarop deze omzetting daadwerkelijk is verricht, later opnieuw als basis kan dienen voor strafvervolgingen, wanneer voornoemde maatregel was gebaseerd op een strafrechtelijke sanctie in de zin van artikel 2, lid 2, sub b, van de richtlijn en die lidstaat heeft gebruikgemaakt van de mogelijkheid waarin deze bepaling voorziet.'

Naar aanleiding van voornoemde uitspraak van het Hof van Justitie kan worden vastgesteld dat het – door de Hoge Raad in zijn arrest van 21 mei 2013 nog in het midden gelaten – antwoord op de vraag of de inwerkingtreding van de Terugkeerrichtlijn of het verstrijken van de uiterste implementatiedatum meebrengt dat een voordien uitgevaardigde ongewenstverklaring thans op enigerlei wijze gebonden moet worden geacht aan een bepaalde duur als bedoeld in artikel 11 lid 2 Terugkeerrichtlijn, bevestigend luidt. Uit voornoemde uitspraak van het Hof van Justitie volgt immers dat voor zover zo een ongewenstverklaring die is opgelegd vóór de datum van inwerkingtreding van de Terugkeerrichtlijn of het verstrijken van de uiterste implementatiedatum moet worden gelijkgesteld aan een inreisverbod als bedoeld in artikel 3 onder 6 Terugkeerrichtlijn, ook die ongewenstverklaring vanaf het verstrijken van die datum in beginsel is gebonden aan de in artikel 11 lid 2 Terugkeerrichtlijn bedoelde maximale duur van vijf jaar.

Noch uit voornoemde uitspraak van het Hof van Justitie – die betrekking heeft op gevallen

waarin de vreemdeling aan zijn terugkeerverplichting had voldaan door de lidstaat daadwerkelijk te verlaten – noch uit doel, strekking of inhoud van de Terugkeerrichtlijn zelf volgt echter dat niet langer als juist zou kunnen worden aangemerkt het in voormeld arrest van de Hoge Raad vervatte oordeel dat die in artikel 11 lid 2 Terugkeerrichtlijn bedoelde maximale duur, aansluitend aan hetgeen in artikel 66a lid 4 Vreemdelingenwet 2000 is bepaald ten aanzien van een inreisverbod, in zo een geval wordt berekend met ingang van de datum waarop de vreemdeling Nederland daadwerkelijk heeft verlaten. In dat verband geldt immers dat een vóór de datum van inwerkingtreding van de Terugkeerrichtlijn of het verstrijken van de uiterste implementatiedatum uitgevaardigde ongewenstverklaring slechts met een inreisverbod moet worden gelijkgesteld – in die zin dat zij gebonden moet worden geacht aan de in artikel 11 lid 2 Terugkeerrichtlijn bedoelde maximale duur – indien en voor zover de vreemdeling Nederland daadwerkelijk heeft verlaten.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3093

Zaaknummer: 13/00812

Wetsartikelen: 197 Sr

RECHTSPRAAK

De aanvraag tot herziening wordt afgewezen, nu er geen sprake is van een novum als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv.

De aanvraag tot herziening is aan dit arrest gehecht en maakt daarvan deel uit. De Hoge Raad heeft voorts kennisgenomen van alle nadien, tot aan de datum van dit arrest binnengekomen correspondentie met betrekking tot deze aanvraag.

De aanvraag berust op de stelling dat sprake is van een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv. In de aanvraag wordt daartoe aangevoerd dat de bij de aanvraag overgelegde verklaringen van [betrokkene 1], [betrokkene 2] en [betrokkene 3] het ernstige vermoeden wekken dat indien het hof met de inhoud van die verklaringen bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid tot een vrijspraak. De genoemde personen zouden aanwezig zijn geweest bij gesprekken tussen [betrokkene 4] en de aanvrager en hebben gehoord dat [betrokkene 4] tegenover de aanvrager heeft bekend dat hij de ten laste van de aanvrager bewezenverklaarde feiten heeft gepleegd.

De onder 4.2 weergegeven verklaringen houden niet in dat de in de aanvraag genoemde personen hebben gehoord dat [betrokkene 4] onmiskenbaar heeft erkend dat niet de aanvrager, maar hij de ten laste van de aanvrager bewezenverklaarde feiten heeft gepleegd. Ook de bij de aanvraag overgelegde verklaringen houden zulks niet in. Deze verklaringen noch de overige resultaten van het door de advocaat-generaal op grond van artikel 468 Sv ingestelde nader onderzoek geven daarmee steun aan de stelling waarop de aanvraag berust. Het aangevoerde kan derhalve niet een ernstig vermoeden wekken als onder 4.1 vermeld.

Hieruit volgt dat het in de aanvraag aangevoerde niet kan worden aangemerkt als een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv. De aanvraag is dus ongegrond en moet ingevolge artikel 470 Sv worden afgewezen.

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3098

Zaaknummer: 13/03671

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Bij de bestreden beschikking is het klaagschrift van klager gegrond verklaard. Tegen die beschikking staat voor [A] op grond van artikel 552d lid 2 Sv geen cassatieberoep open. Om die reden wordt klager niet-ontvankelijk verklaard in zijn cassatieberoep.

Het beroep is gericht tegen een beschikking die is gegeven op het klaagschrift van [klager], welk klaagschrift strekte tot teruggave van een onder [klager] in beslag genomen personenauto. Bij de bestreden beschikking is het klaagschrift van [klager] gegrond verklaard. Tegen die beschikking staat voor [A] op grond van artikel 552d lid 2 Sv geen cassatieberoep open.

Het gaat in de beslagprocedure overigens om een voorlopig oordeel omtrent de eigendoms- en bezitsrechten ten aanzien van het in het geding zijnde voorwerp (vgl. HR 28 september 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL2823, NJ 2010/654, r.o. 2.13).

De Hoge Raad verklaart [A] niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3107

Zaaknummer: 13/00637

Wetsartikelen: 552d Sv

ANNOTATIE

Annotatie bij HR 14 oktober 2014, ECLI:NL:HR:2014:2962***J. ten Voorde***

Het mag inmiddels duidelijk zijn dat de Hoge Raad flinke eisen stelt aan een bewezenverklaring van voorbedachte raad. Een behoorlijk aantal arresten waarin een hof voorbedachte raad bewezenverklaarde, is door de Hoge Raad gecasseerd. Ook in bovenstaand, door vijf raadsheren gewezen arrest vernietigt de Hoge Raad een arrest van ditmaal het Bossche hof.

In cassatie wordt uitgegaan van het volgende. Op 23 augustus 2011 loopt een man op het spoor. Hij is bewapend met een vuurwapen. Dat wordt aan de politie gemeld. Verdachte neemt vervolgens een taxi richting Best, alwaar hij op de Hoofdstraat uitstapt. Daar wordt hij staande gehouden door twee politieambtenaren. Die waren naar aanleiding van de melding naar het spoorvak gegaan waar de man was gesignaleerd. Daar treffen ze hem niet aan. Even later zien ze hem in een taxi zitten. Ze rijden achter hem aan. Na staandehouding wil een van de politieambtenaren de verdachte fouilleren, maar daar wil hij niets van weten. Hij draait zich om en loopt weg. De politieambtenaar roept dat hij terug moet komen. De verdachte draait zich weer om, heeft een vuurwapen in de hand en richt dat op de politieambtenaar. Hij schiet. De politieambtenaar schiet terug. De verdachte loopt weg, maar vuurt later een gecontroleerd schot af. De politieambtenaar wordt geraakt, maar weet terug te schieten en de verdachte te raken. Er ontstaat een wild west in Best. In totaal worden zeventien kogels afgevuurd. Nadat de verdachte gewond is geraakt en zijn vuurwapen heeft leegggeschoten, wordt hij aangehouden.

De verdachte wordt vervolgd voor poging tot moord, meermalen gepleegd. In hoger beroep wordt onder andere verweer gevoerd tegen de in de tenlastelegging opgenomen voorbedachte raad. Het hof verwerpt dat verweer. Het stelt voor bewezenverklaring van voorbedachte raad hetzelfde voorop als de Hoge Raad (r.o. 2.2.3 en 2.3).

Volgens het hof wist verdachte van de melding aan de politie en wist hij ook dat was gezien dat hij een vuurwapen bij zich droeg. Hij wist ook dat de politie ervan op de hoogte was dat hij

in het bezit was van een vuurwapen. Verdachte heeft zich op dat moment gerealiseerd dat de politie naar hem op zoek zou gaan en heeft hij zich ‘kunnen beraden over een te nemen besluit in geval hij door de politie zou worden aangesproken.’ Dit blijkt volgens de advocaat-generaal echter niet uit de wettige bewijsmiddelen. De Hoge Raad gaat op dit punt niet in, maar valt wel over het volgende.

Het hof stelt niet vast waarover verdachte zich heeft kunnen beraden. Het hof heeft het over ‘een (...) besluit’. Het zou er daarbij van uit kunnen zijn gegaan dat op het moment dat het beraad kan aanvangen nog niet hoeft vast te staan over welk te nemen besluit precies wordt beraden. Het hof zou ook kunnen hebben gedacht dat wanneer iemand een vuurwapen bij zich draagt (en weet dat de politie naar hem op zoek is terwijl die op de hoogte is van het bezit van het vuurwapen) daaruit mag worden afgeleid dat het besluit waarover wordt beraden het gebruik van het vuurwapen tegen personen (i.c. politieambtenaren) betreft. Dat laatste gaat de A-G te ver.

De Hoge Raad lijkt zich vooral op de eerste variant te richten: het beraad moet op een specifiek besluit betrekking hebben (vgl. r.o. 2.5). Dat roept de vraag op in hoeverre het voorhanden hebben van een vuurwapen een objectieve aanwijzing kan vormen voor de inhoud van het besluit. De A-G sluit dat niet uit, maar het is – als ik hem goed begrijp – niet voldoende. Er moeten meer aanwijzingen zijn op basis waarvan de inhoud van het besluit kan worden aangetoond. Dat lijkt mij een juist uitgangspunt.

Tijdens de confrontatie met de politie draait verdachte zich twee keer om. Na de eerste keer laadt hij zijn vuurwapen door. Het hof ‘leidt uit de uiterlijke verschijningsvorm van deze handeling af dat de verdachte op dat moment het besluit heeft genomen om het wapen in een confrontatie met de politieagenten tegen hen te gebruiken’. Vervolgens geeft het hof aan dat met het ‘tevoorschijn halen van het wapen, zich omdraaien en een kogel afvuren’ verdachte uitvoering heeft gegeven aan dat ‘voorgenomen plan’. Opvallend is dat het hof ‘voorgenomen plan’ gebruikt. Daarmee wekt het hof de indruk dat er enige tijd is geweest tussen besluit en uitvoering, althans tussen het beraad over het te nemen besluit of het genomen besluit en de uitvoering daarvan. Het hof neemt aan dat verdachte na het doorladen van het vuurwapen het besluit tot het gebruik daarvan tegen de politieambtenaren heeft genomen, maar wekt vervolgens met de term ‘voorgenomen plan’ de indruk dat het besluit al eerder was genomen. Eerder in zijn arrest had het hof het echter slechts over *een* besluit en liet het in het midden wat de inhoud van dat besluit was. Dat zijn overwegingen die volgens de Hoge Raad – terecht – niet met elkaar zijn te rijmen (r.o. 2.5).

Wat overblijft is een verdachte die een besluit neemt om op politieambtenaren te schieten en dat besluit uitvoert door daadwerkelijk op hen te gaan schieten. Zonder duidelijkheid over

beraad kan voorbedachte raad eigenlijk niet worden aangenomen. Waarom vermeldt de Hoge Raad dan toch expliciet de door het hof gebruikte term ‘voorgenomen plan’? Het is mogelijk dat de Hoge Raad het arrest van het hof zo leest dat verdachte zich na het besluit heeft kunnen beraden. Beraden op het genomen besluit kan een objectieve aanwijzing vormen dat met voorbedachte raad is gehandeld (r.o. 2.3). Het is door het woordgebruik van het hof (‘besluit’ en vervolgens ‘voorgenomen plan’) denkbaar dat de Hoge Raad het arrest van het hof op voorgenoemde wijze leest. Maar dat betekent wel dat de gelegenheid tot beraad tussen besluit en uitvoering bijzonder kort is geweest, ook al heeft verdachte zich ook na het eerste schot kunnen (blijven) beraden. Volgens de Hoge Raad zijn een korte tijdsperiode tussen besluit en uitvoering en de gelegenheid tot beraad tijdens uitvoering van het besluit contra-indicaties voor voorbedachte raad (r.o. 2.3). Het zou kunnen zijn dat de Hoge Raad in het bovengenoemde arrest een nieuwe contra-indicatie introduceert en aanneemt: wanneer het beraad is ontstaan na het besluit en er tussen dat besluit en de uitvoering daarvan bijzonder korte tijd heeft gelegen, vormt dat een contra-indicatie van voorbedachte raad. Dat vormt een goede aanvulling op de reeds bekende contra-indicaties.

Het hof wijst erop dat verdachte zich pas heeft overgegeven nadat hij gewond was geraakt en zijn eigen vuurwapen had leeggeschoten. Dat vormt kennelijk een aanwijzing dat verdachte niet in een hevige gemoedsbeweging heeft gehandeld en zich in ieder geval had kunnen beraden op het genomen besluit nadat hij de eerste kogel had afgevuurd. Het hof heeft dat echter niet met zoveel woorden gezegd. Daarover vallen zowel de A-G als de Hoge Raad. Op zichzelf is juist (zo stelt de A-G terecht) dat ook tijdens het schieten verdachte zich had kunnen beraden, maar daarbij moet ook de tijd tussen het eerste incident en het vervolg (de schietpartij verplaatste zich deels naar een andere straat) in het oordeel worden betrokken. Het hof heeft dat niet gedaan. Echter, hoe korter het tijdsverloop, hoe minder snel voorbedachte raad kan worden aangenomen. Ook de Hoge Raad wijst op het tijdsaspect, maar voegt daar de hevige gemoedsopwelling aan toe (r.o. 2.6). Ook op dat punt had het hof moeten ingaan.

Al met al is dit arrest om ten minste twee redenen interessant: - De Hoge Raad maakt duidelijk dat het beraad betrekking moet hebben op een *bepaald* besluit, niet zomaar een besluit. - Uit het arrest kan worden afgeleid dat het beraad dat na het besluit en vóór de uitvoering daarvan kan plaatsvinden, niet te kort mag zijn. Te korte tijd voor beraad na het besluit en vóór de uitvoering daarvan levert een contra-indicatie van voorbedachte raad op. Zo heeft dit arrest onze kennis over voorbedachte raad verder verrijkt.

RECHTSPRAAK

Het hof heeft terecht geoordeeld dat er geen sprake is van een vormverzuim als bedoeld in artikel 359a Sv op de grond dat, zo met het verwerken binnen zeven dagen van uit ANPR verkregen gegevens voor het achterhalen van verkeersbewegingen van twee specifieke voertuigen al een inbreuk is gemaakt op de persoonlijke levenssfeer van verdachte, dit niet méér dan een beperkte inbreuk is geweest en de opsporingsambtenaren tot het verwerken van die gegevens bevoegd waren op grond van artikel 1 lid 1, 3 lid 1 en 8 lid 1 Wet politiegegevens.

Het middel klaagt dat het oordeel van het hof dat het verwerken van uit 'Automatic Number Plate Recognition' (hierna: ANPR) verkregen politiegegevens geen onherstelbaar vormverzuim als bedoeld in artikel 359a lid 1 Sv oplevert, getuigt van een onjuiste rechtsopvatting.

In de onderhavige zaak heeft het hof – voor zover voor de beoordeling van het middel van belang – het volgende vastgesteld. In verband met een onderzoek naar autodiefstallen heeft de politie van de regio IJsselland de kentekengegevens van twee voertuigen, die mogelijk bij die diefstallen betrokken waren, handmatig vergeleken met kentekens die waren verkregen door middel van ANPR, zijnde een systeem waarin kentekens van voertuigen die een camera passeren, worden gescand en opgeslagen. In een project van de Politie IJsselland dat tot doel had 'de bestrijding van criminaliteit en het monitoren van de bewegingen van criminelen', was bepaald dat gegevens die via ANPR waren verkregen, maximaal zeven dagen mochten worden bewaard. Genoemde handmatige vergelijking vond plaats in het kader van dit project en binnen deze periode van zeven dagen. Geconstateerd is dat de kentekens van voormelde twee voertuigen 'op zekere momenten het scanpunt zijn gepasseerd'. Een van de kentekens stond op naam van de verdachte, het andere op naam van de vriendin van de medeverdachte. Deze gegevens zijn voor het bewijs gebruikt.

Het hof heeft blijkens zijn onder 2.4 weergegeven overwegingen geoordeeld dat geen sprake is van een vormverzuim in de zin van artikel 359a Sv op de grond dat, zo met het verwerken

binnen zeven dagen van uit ANPR verkregen gegevens voor het achterhalen van verkeersbewegingen van twee specifieke voertuigen al een inbreuk is gemaakt op de persoonlijke levenssfeer van de verdachte, dit niet méér dan een beperkte inbreuk is geweest en de opsporingsambtenaren tot het verwerken van die gegevens bevoegd waren op grond van artikel 1 lid 1, artikel 3 lid 1 en artikel 8 lid 1 Wet politiegegevens.

Het middel steunt op de opvatting dat de door het hof genoemde bepalingen van de Wet politiegegevens geen grondslag bieden voor dit verwerken van uit ANPR verkregen gegevens. Die opvatting is onjuist, zodat het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3142

Zaaknummer: 13/04769

Wetsartikelen: 359a Sv

RECHTSPRAAK

Het hof heeft met juistheid geoordeeld dat de enkele omstandigheid dat iemand zich in strijd met de waarheid voordoet als bonafide verkoper die in staat en voornemens is de bij hem gekochte en aan hem vooruitbetaalde goederen te leveren, niet oplevert het aannemen van een valse hoedanigheid als bedoeld in artikel 326 Sr.

Het middel klaagt over een ontoereikend gemotiveerde bewezenverklaring van feit 2.

Het hof heeft met juistheid geoordeeld dat de enkele omstandigheid dat iemand zich in strijd met de waarheid voordoet als bonafide verkoper die in staat en voornemens is de bij hem gekochte en aan hem vooruitbetaalde goederen te leveren, niet oplevert het aannemen van een valse hoedanigheid in de zin van artikel 326 Sr. Voorts heeft het hof geoordeeld dat de gedragingen van de verdachte in de onderhavige zaak meer omvatten dan het enkele zich voordoen als zo een bonafide verkoper, nu die gedragingen ook inhouden dat de verdachte telkens opzettelijk 'foutieve namen en verschillende e-mailadressen' hanteerde met het doel de mogelijkheden van de gedupeerde kopers tot verhaal op de verdachte te bemoeilijken. Gelet hierop moeten de overwegingen van het hof aldus worden verstaan dat de door de verdachte aangenomen valse hoedanigheid niet louter bestond uit het zich in strijd met de waarheid voordoen als bonafide verkoper, maar tevens uit het als verkoper verstrekken van onbruikbare contactgegevens aan zijn wederpartij. Aldus verstaan geeft het oordeel van het hof dat de gedragingen van de verdachte vallen aan te merken als oplichting in de zin van artikel 326 Sr niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Het is ook niet onbegrijpelijk.

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3144

Zaaknummer: 13/05721

Wetsartikelen: 326 Sr

RECHTSPRAAK

Er is geen afschrift van de appèldagvaarding verzonden naar het adres van de verdachte. Evenmin heeft het hof ervan blijk gegeven te hebben onderzocht of er reden was het onderzoek ter terechtzitting te schorsen teneinde de verdachte in de gelegenheid te stellen alsnog bij het onderzoek op de terechtzitting tegenwoordig te zijn. Van een zodanig onderzoek blijkt niet. Dat verzuim leidt tot nietigheid van het onderzoek ter terechtzitting in hoger beroep en de naar aanleiding daarvan gegeven uitspraak.

Het middel klaagt in de eerste plaats dat het hof de dagvaarding in hoger beroep ten onrechte niet nietig heeft verklaard nu niet blijkt dat die dagvaarding overeenkomstig artikel 588 lid 1 aanhef en onder a Sv aan de verdachte in persoon is uitgereikt.

Het middel stelt de vraag aan de orde of, gelet hierop, de dagvaarding aan de verdachte in persoon had behoren te worden uitgereikt.

Artikel 2 Penitentiaire beginselenwet houdt in dat, tenzij in de wet anders is bepaald, de tenuitvoerlegging van onder meer een vrijheidsbenemende straf plaatsvindt door onderbrenging van de betrokkene in een penitentiaire inrichting dan wel door diens deelname aan een penitentiaal programma. Deelname aan een penitentiaal programma moet daarom worden aangemerkt als tenuitvoerlegging van een vrijheidsbenemende straf. In aanmerking genomen evenwel dat een deelnemer aan zo een programma niet zijn vrijheid is ontnomen in de betekenis die deze woorden in artikel 588 lid 1 aanhef en onder a Sv hebben, is het in deze bepaling vervatte voorschrift niet van toepassing indien het gaat om de uitreiking van gerechtelijke mededelingen aan een verdachte die deelneemt aan een penitentiaal programma, ook niet als hij in verband daarmee onder elektronisch toezicht is gesteld. De klacht faalt derhalve.

Voorts klaagt het middel dat het hof heeft verzuimd een onderzoek in te stellen naar de verblijfplaats van de verdachte alvorens verstek te verlenen, althans ten onrechte niet heeft doen blijken van dat onderzoek.

Ingevolge artikel 7 lid 3 aanhef en onder e Penitentiaire maatregel wordt bij de beslissing om een gedetineerde in de gelegenheid te stellen deel te nemen aan een penitentiair programma betrokken of hij over een aanvaardbaar verblijfadres beschikt. Op grond van de deelname van een verdachte aan een penitentiair programma moet dus worden aangenomen dat hij over een verblijfadres beschikt dat bij de overheid bekend is. Gelet op het belang van de verdachte bij het kunnen uitoefenen van zijn aanwezigheidsrecht ligt het in de rede dat – behoudens indien de dagvaarding of oproeping aan de verdachte in persoon of aan een schriftelijk gemachtigde is uitgereikt – in een geval waarin bedoeld verblijfadres niet het GBA-adres van de verdachte is, een afschrift van de dagvaarding respectievelijk de oproeping aan dat verblijfadres wordt toegezonden.

Uit de stukken van het geding kan niet zonder meer blijken dat in de onderhavige zaak een afschrift van de appèldagvaarding aan bedoeld verblijfadres van de verdachte is toegezonden, zodat ervan moet worden uitgegaan dat dit niet is geschied. Daarom had het hof ervan blijk moeten geven te hebben onderzocht of er reden was het onderzoek ter terechtzitting te schorsen teneinde de verdachte in de gelegenheid te stellen alsnog bij het onderzoek op de terechtzitting tegenwoordig te zijn. Van een zodanig onderzoek blijkt niet. Dat verzuim leidt tot nietigheid van het onderzoek ter terechtzitting in hoger beroep en de naar aanleiding daarvan gegeven uitspraak.

Het middel is in zoverre terecht voorgesteld.

Hetgeen hiervoor is overwogen brengt mee dat de bestreden uitspraak niet in stand kan blijven, het tweede middel geen bespreking behoeft en als volgt moet worden beslist.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3094

Zaaknummer: 13/00966

Wetsartikelen: 258 Sv

RECHTSPRAAK

Het middel faalt voor zover het berust op de opvatting dat de rechtbank, niettegenstaande de teruggave van de scooter, het klaagschrift ontvankelijk had moeten achten omdat het klaagschrift mede moet worden opgevat als een beklag in de zin van artikel 116 lid 3 Sv, aangezien die bepaling ziet op een beklag van degene bij wie het voorwerp in beslag is genomen.

Advocaat-generaal G. Knigge heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden beschikking en tot zodanige beslissing met betrekking tot terug- of verwijzen als de Hoge Raad gepast zal voorkomen.

Het middel klaagt dat de rechtbank de klager ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard in zijn beklag.

Voor zover het middel berust op de opvatting dat de rechtbank, niettegenstaande de hiervoor vermelde teruggave van de scooter, het klaagschrift ontvankelijk had moeten achten, omdat het klaagschrift mede moet worden opgevat als een beklag in de zin van artikel 116 lid 3 Sv, faalt het, aangezien die bepaling ziet op een beklag van degene bij wie het voorwerp in beslag is genomen. In deze zaak is, zoals de rechtbank – in het licht van de processtukken niet onbegrijpelijk – heeft vastgesteld, de scooter in beslag genomen onder de vrouw van de klager.

De rechtbank heeft het klaagschrift dus terecht niet-ontvankelijk verklaard. Dat brengt mee dat de klager niet kan worden ontvangen in het cassatieberoep.

De Hoge Raad verklaart de klager niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3106

Zaaknummer: 13/00632

Wetsartikelen: 116 Sv

RECHTSPRAAK

Verdachte mist een voldoende rechtens te respecteren belang bij zijn klacht in cassatie dat het in hoger beroep herhaalde getuigenverzoek onbegrijpelijk gemotiveerd is afgewezen.

Het arrest van de Hoge Raad van 1 juli 2014, ECLI:NL:HR:2014:1496, houdt omtrent de beoordeling van cassatieklachten over de motivering van de beslissing inzake een verzoek tot het oproepen en horen van getuigen onder meer het volgende in:

‘2.75. (...) In art. 80a RO is bepaald dat het beroep in cassatie niet-ontvankelijk kan worden verklaard op de grond dat de betrokkene klaarblijkelijk onvoldoende belang heeft bij het cassatieberoep. Daarom mag in gevallen waarin dat belang niet evident is, van de verdediging in redelijkheid worden verlangd dat zij in de cassatieschriftuur een toelichting geeft met betrekking tot het belang bij haar klacht. (...)’

In aanmerking genomen dat in de schriftuur niet wordt opgekomen tegen het oordeel van het hof dat de bewezenverklaring ‘niet uitsluitend of overwegend op de verklaring van deze aangever berust’, noch wordt opgekomen tegen het oordeel van het hof dat de verklaring van [getuige 1] ‘op belangrijke punten wordt ondersteund door ander bewijsmateriaal’, mist de verdachte een voldoende rechtens te respecteren belang bij zijn klacht in cassatie dat het getuigenverzoek onbegrijpelijk gemotiveerd is afgewezen. Met zijn overwegingen heeft het hof immers als zijn oordeel tot uitdrukking gebracht dat de verklaring van [getuige 1], ook al heeft de verdediging hem niet ter terechtzitting van het hof als getuige gehoord, bruikbaar is voor het bewijs nu de betrokkenheid van de verdachte in voldoende mate steun vindt in andere bewijsmiddelen en dit steunbewijs betrekking heeft op die onderdelen van diens verklaring die door de verdachte zijn betwist (vgl. HR 29 januari 2013, ECLI:NL:HR:2013:BX5539, NJ 2013/145).

Het middel kan niet tot cassatie leiden.

Voor zover het middel beoogt te klagen dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden, mist het feitelijke grondslag zodat het in zoverre niet tot cassatie kan leiden.

Voor het overige voldoet het in de schriftuur gestelde niet aan de aan een middel van cassatie te stellen eisen, nu daarin niet wordt geklaagd over een jegens de verdachte reeds gemaakte inbreuk op artikel 6 lid 1 EVRM als gevolg van tijdsverloop na de uitspraak waartegen beroep in cassatie is ingesteld doch slechts over de mogelijkheid van een dergelijke inbreuk.

De Hoge Raad verwerpt de beroepen.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3113

Zaaknummer: 12/05521

Wetsartikelen: 263 Sv

RECHTSPRAAK

De door verdachte als verontschuldiging voor de termijnoverschrijding aangevoerde feiten en omstandigheden houden geen verband met het verzuim tijdig hoger beroep in te stellen, zodat zij geen bijzondere omstandigheden in de zin van genoemd arrest kunnen opleveren.

Advocaat-generaal D.J.C. Aben heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak, doch uitsluitend wat betreft de strafoplegging, tot vermindering van de straf in de mate als de Hoge Raad gepast acht en tot verwerping van het beroep voor het overige.

Het middel bevat de klacht dat het hof de verdachte ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard in het ingestelde hoger beroep, althans zijn beslissing onvoldoende heeft gemotiveerd.

Bij de beoordeling van het middel dient het volgende te worden vooropgesteld. De wet bepaalt in welke gevallen tegen een rechterlijke uitspraak een rechtsmiddel kan worden ingesteld en binnen welke termijn dit kan geschieden; die termijnen zijn van openbare orde. Het hof heeft feitelijk en niet onbegrijpelijk vastgesteld dat de dag van de terechtzitting van de kantonrechter, die op dezelfde dag uitspraak heeft gedaan, de verdachte tevoren bekend was. Dat brengt mee dat ingevolge artikel 408 lid 1 aanhef en onder c Sv de termijn voor het instellen van hoger beroep op 20 april 2012 is verstreken. Het hoger beroep is dus, zoals ook het hof heeft overwogen, te laat ingesteld.

Deze overschrijding van de daarvoor gestelde termijn betekent dat de verdachte niet in het hoger beroep kan worden ontvangen. Dit gevolg kan daaraan uitsluitend niet worden verbonden, indien sprake is van bijzondere, de verdachte niet toe te rekenen, omstandigheden welke de overschrijding van de termijn verontschuldigbaar doen zijn. Daarbij kan worden gedacht aan binnen de beroepstermijn verstrekte ambtelijke informatie waardoor bij de verdachte de gerechtvaardigde verwachting is gewekt dat de beroepstermijn op een ander tijdstip aanvangt of aan een zodanige psychische gesteldheid dat in verband daarmee het verzuim tijdig hoger beroep in te stellen niet aan de verdachte kan worden toegerekend (vgl. HR 6 januari 2004, ECLI:NL:HR:2004:AN8587).

De door de verdachte als verontschuldiging voor de termijnoverschrijding aangevoerde feiten en omstandigheden houden geen verband met het verzuim tijdig hoger beroep in te stellen, zodat zij geen bijzondere omstandigheden als onder 2.4 bedoeld kunnen opleveren. Het hof heeft de verdachte derhalve terecht niet-ontvankelijk verklaard in het gestelde hoger beroep.

Het middel klaagt over de overschrijding van de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase.

Nu de bij schriftuur voorgestelde klachten ten aanzien van 's hofs niet-ontvankelijkverklaring van de verdachte in het ingestelde hoger beroep niet tot cassatie leiden en de Hoge Raad ook geen grond aanwezig oordeelt waarop dat oordeel ambtshalve zou behoren te worden vernietigd, moet in cassatie ervan worden uitgegaan dat het hof de verdachte terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard in het namens hem ingestelde hoger beroep, zodat het vonnis in eerste aanleg onherroepelijk is geworden.

Bij deze stand van zaken kan de klacht dat het hof de gedingstukken niet tijdig na het instellen van het cassatieberoep heeft ingezonden niet leiden tot vernietiging van de uitspraak van het hof. Het vorenoverwogene brengt mee dat het middel tevergeefs is voorgesteld en dat het cassatieberoep moet worden verworpen (vgl. HR 4 mei 2004, ECLI:NL:HR:2004:AO5711, *NJ* 2004/495).

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3112

Zaaknummer: 12/05726

Wetsartikelen: 6 EVRM en 408 Sv

RECHTSPRAAK

Indien het hof heeft vastgesteld dat aan de opgelegde terugkeerverplichting is voldaan doordat een verdachte daadwerkelijk is teruggekeerd en de verdachte nadien Nederland opnieuw is binnengekomen, behoeft de rechter alvorens een onvoorwaardelijke gevangenisstraf op te leggen ter zake van artikel 197 Sr zich niet ervan te vergewissen dat voorafgaand aan die eerdere terugkeer alle stappen van de richtlijn zijn doorlopen.

Het middel klaagt onder meer over het oordeel van het hof dat de stappen van de in Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (*PbEG* L 348/98; hierna: de Terugkeerrichtlijn) vastgelegde terugkeerprocedure zijn doorlopen.

In zijn arrest van 21 mei 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY3151, *NJ* 2014/216 heeft de Hoge Raad geoordeeld dat de rechter die een onvoorwaardelijke gevangenisstraf oplegt wegens handelen in strijd met artikel 197 (oud) Sr, zich ervan dient te vergewissen dat de stappen van de in de Terugkeerrichtlijn vastgelegde terugkeerprocedure zijn doorlopen en daarvan in de motivering van zijn beslissing dient blijk te geven.

De klacht faalt voor zover zij is gebaseerd op de opvatting dat uit (de rechtspraak van de Hoge Raad over) de Terugkeerrichtlijn voortvloeit dat in een geval als het onderhavige, waarin het hof heeft vastgesteld dat aan de opgelegde terugkeerverplichting is voldaan doordat de verdachte daadwerkelijk is teruggekeerd en de verdachte nadien Nederland opnieuw is binnengekomen, de rechter zich – alvorens hij een onvoorwaardelijke gevangenisstraf oplegt wegens handelen in strijd met artikel 197 (oud) Sr – ervan dient te vergewissen dat voorafgaand aan die terugkeer alle stappen van de in die richtlijn vastgelegde terugkeerprocedure zijn doorlopen. Die opvatting is onjuist.

Evenmin vloeit uit de Terugkeerrichtlijn voort dat de omstandigheid dat de verdachte, nadat aan de opgelegde terugkeerverplichting is voldaan, opnieuw en in strijd met zijn

ongewenstverklaring in Nederland verblijft, meebrengt dat de rechter slechts dan een onvoorwaardelijke gevangenisstraf wegens handelen in strijd met artikel 197 (oud) Sr mag opleggen indien hij zich ervan heeft vergewist dat de stappen van de in de Terugkeerrichtlijn vastgelegde terugkeerprocedure (opnieuw) zijn doorlopen.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3091

Zaaknummer: 12/05658

Wetsartikelen: 197 Sr

RECHTSPRAAK

Gelet op de door het hof vastgestelde feiten en omstandigheden geeft het oordeel dat de verdachte in de gegeven omstandigheden bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat hij deze politiefunctionaris zou beledigen niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is het ook niet onbegrijpelijk.

Het middel klaagt onder meer over de motivering van de bewezenverklaring, waartoe naar de kern wordt aangevoerd dat het in de publieke ruimte dragen van een jack met het opschrift A.C.A.B. (hetgeen staat voor *All Cops Are Bastards*) niet beledigend is voor een individuele politieambtenaar.

De klacht van het middel stelt de vraag aan de orde of het dragen van het jack met het opschrift A.C.A.B., welke afkorting naar het hof heeft vastgesteld de, ook aan de verdachte bekende, betekenis *All Cops Are Bastards* heeft en naar zijn aard de algemene strekking heeft om politiefunctionarissen wereldwijd en ook in Nederland in diskrediet te brengen, kan worden aangemerkt als opzettelijke belediging aan de individuele politiefunctionaris [verbalisant] in zijn tegenwoordigheid aangedaan als bedoeld in artikel 266 lid 1 Sr.

Het antwoord op de vraag of in zo een geval het (voorwaardelijk) opzet van de verdachte op belediging van de individuele politiefunctionaris is gericht, zal afhangen van de concrete omstandigheden van het geval. Daarbij zal, indien de beledigende uitlating of feitelijkheid, zoals hier, betrekking heeft op een categorie mensen in een bepaalde hoedanigheid, de enkele omstandigheid dat deze uitlating of feitelijkheid wordt waargenomen door een persoon die tot deze categorie behoort, niet voldoende zijn om te kunnen aannemen dat het opzet van de verdachte op belediging van die specifieke persoon is gericht.

Het hof heeft geoordeeld dat de verdachte in de gegeven omstandigheden bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat hij politiefunctionaris [verbalisant] zou beledigen. Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is ook niet onbegrijpelijk.

Daarbij wordt mede in aanmerking genomen dat het hof feitelijk en niet onbegrijpelijk heeft vastgesteld dat de verdachte:

- wist dat politieagenten zich door die afkorting beledigd kunnen voelen;
- de week voorafgaande aan de dag waarop [verbalisant] waarnam dat hij het jack met het opschrift A.C.A.B. droeg, was gewaarschuwd door politieambtenaren voor het beledigende karakter van die uitdrukking;
- desondanks het jack met dat opschrift, voor ieder zichtbaar, in het openbaar met een groep jongeren is blijven dragen op een uitgaansavond in het centrum van Goes; en
- moet hebben geweten dat de kans dat hij daar en toen politieagenten zou tegenkomen die bezig waren met het uitoefenen van hun functie (zoals het surveilleren in het kader van de handhaving van de openbare orde in het uitgaanscentrum) aanmerkelijk was.

De klacht faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3114

Zaaknummer: 13/03345

Wetsartikelen: 266 Sr en 267 Sr

RECHTSPRAAK

Het middel klaagt terecht over het oordeel van het hof dat de gedragingen van de verdachte niet als belaging in de zin van artikel 285b Sr kunnen worden gekwalificeerd.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat de gedragingen van de verdachte niet als belaging in de zin van artikel 285b Sr kunnen worden gekwalificeerd.

Het middel klaagt in de eerste plaats over het oordeel van het hof met betrekking tot de bewustheid van de belaging bij het slachtoffer.

Het hof heeft vastgesteld dat de verdachte in de tenlastegelegde periode jegens het slachtoffer een aantal belagingshandelingen heeft verricht maar dat het slachtoffer zich toen slechts eenmaal bewust is geweest van een belagingshandeling. Het hof heeft hieraan de gevolgtrekking verbonden dat niet bewezen kan worden ‘dat het handelen van de verdachte in de tenlastegelegde periode stelselmatig inbreuk heeft gemaakt op de persoonlijke levenssfeer van het slachtoffer, nu stelselmatige inbreuk niet alleen stelselmatigheid van de handelingen vereist, maar ook van het bewustzijn van die handelingen bij het slachtoffer’.

Het oordeel van het hof steunt op de opvatting dat een in artikel 285b Sr omschreven gedraging uitsluitend dan als inbreuk makend op de persoonlijke levenssfeer van een ander kan worden aangemerkt indien die ander ten tijde van die gedraging met die gedraging bekend was en dus niet indien deze nadien op de hoogte is gekomen van die gedraging. Die opvatting vindt evenwel geen steun in het recht en in het bijzonder niet in artikel 285 Sr. De klacht is dus gegrond.

Voorts klaagt het middel dat het hof ten onrechte voorbij is gegaan aan de omstandigheid dat de verdachte zich eerder heeft schuldig gemaakt aan belaging van het slachtoffer, op de grond dat ‘verdachte voor die feiten reeds is veroordeeld’.

Vooropgesteld moet worden dat bij de beantwoording van de vraag of sprake is van belaging als bedoeld in artikel 285b lid 1 Sr van belang zijn de aard, de duur, de frequentie en de intensiteit van de gedragingen van de verdachte, de omstandigheden waaronder deze hebben

plaatsgevonden en de invloed daarvan op het persoonlijk leven en de persoonlijke vrijheid van het slachtoffer (vgl. HR 12 maart 2013, ECLI:NL:HR:2013:BZ3626, *NJ* 2013/394).

Voor zover het oordeel van het hof betrekking heeft op de beoordeling van de stelselmatigheid van de belagingshandelingen van de verdachte in de in de tenlastelegging omschreven periode ('17 juni 2011 tot en met 26 juni 2011'), getuigt het niet van een onjuiste rechtsopvatting en is het evenmin onbegrijpelijk. In zoverre is de klacht ongegrond.

Voor zover echter aan het oordeel van het hof de opvatting ten grondslag ligt dat de omstandigheid dat de verdachte zich vóór de in de tenlastelegging vermelde periode heeft schuldig gemaakt aan belaging van het slachtoffer, nimmer kan worden aangemerkt als een van de onder 2.5.2 bedoelde omstandigheden, is de klacht gegrond, aangezien die opvatting onjuist is.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3095

Zaaknummer: 13/01484

Wetsartikelen: 285b Sr